

עין משפט
גר מצודה

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ועוד וכו'
סבוכות הנלי אסורין
דמשמע דשבועה דקאמר
גלגלן נדר הס"ד וסיבת
נדר נמחה:

פירוש הרא"ש
 תנא' גריר הבאי. כמו
 קומות דברו חסמים
 שכן רש"י גפ' דר' השה
 (והולך דף 1) כלומר חסמים
 ששפת יתר וכן זה הדין על
 דבר שאלה כלום שרואה
 יסור גידול ומוסר
 יסור יותר ממה שראה
 כולו כנפשו יודע שאלה הם
 שכן שרואה שאלה הם
 הלכן אפי' שאלה קוטם
 כבר זה ענין אם לא רשאי
 מעט חצוי מררס חתום
 שפאיתם אם לא היה בקורת
 היה כבר לא חצויין ודאי
 דבר דר' רמז שאלה חסר

[illegible]

חזא. ראה נחלים הרבה ויהיה דגדג נהרמו של ים ויבשמונה הוא ורחוק הוא מלא אהבה לברבם. כלומר משמע מצות הסוף, כלומר

פ'ס' דאמר רב הונא הלכה כר"א
 ללא מאי מוכחא מדרב הונא דפליגי
 לרבא ללא מעיקרא כי אישעיהו אף פליגי
 וריסא הלכה כרבא וכדמסקי' בבבלי א'
 וריסא דאפליגי רבנן עליה אפילו אם
 למתמי' לומר דאברייתא קאי אבל
 במתמי' מרוד ליה רבנן לא נפקא לן
 מיהא מדי. עוד נראה לי דכיון
 דאמר רב הונא סתמא הלכה כר'
 איהא שגורה בפי הכל ולא בזרייתא:
 לענין הלכה כיון דאפסוקא הלכא
 כרבא אישעיהו בן יעקב לפי אותו
 פירוש ראשון שפירשו תלמידיה דהאי
 יוסר מכן בא לומר דאע"ג דאיכא
 למימר ללא כללזא אנה אמר ר'
 אישעיהו בן יעקב ורוחין הוי
 נקטינן? הכי והדרין ממאי דאמר'
 לעיל בסוגין דמדה ר"א דכל היכא
 דאיכא למימר לאו כללזא אנה נדר
 ומיורא כי דלמסקא לימא דכדבכתיב'
 ויהי וכו' אע"ג דהדרין טעמא דלאו
 כללזא אנה טעמא דלאו מלכא אנה
 אסמי' אחיה ומורי ביה רבי אישעיהו.
 אבל לחדק פירושא דכתיבנא לעיל
 ונחמא דלאו כללזא אנה אסמי' דהיי'

יליה ממתה מרובוה הווא במסמקתה דנה
 היבא דלחנתו מודה רבי אליעזר דנה
 ודאי לא תימנא הכי ממני' דפ' קורט וקל
 פסקין קרן אליעזר בן יעקב אפי' כ
מג'נרי' דבא' אמר קורט אס
 גווי נקט חד דשיין ביה גוזמא דהייט
 דהייט נחש בקורת בית הבד דכיון דמ
 הבד שאין שום נחש טרופ כלל. ואש
 גלי פירות אס לא רחמי דברך הוה
 כפי ה"ג ובי אמר אס לא רחמי נחש
 גוזמא לא שיין למימר הכי אפי' הכי
 חסורו בנפלא אלמא היה לו להסרס
 שאין בין אורס סתם למתני בציבא
 כקורת בית הבד. ומתני' נחש
 נחיר אס לא רחמי נחש בקורת בית
 חסור ויבא גמי לא תש תנא למתני
 נחש: **גמ' דכ' שבועות הבא'**
 היה גוזמא בגון גמל הפורס חסור
 ומכיון מההוא טעמא דכתיבנא אלמ
 חסור משום שבועת שוא מה שאין בן
 דברך הוה כעויל **מלרס מידעס קא**
 דמי דבר דכתיב קרל אס לא נשק
 אלמא דמי דכ' שבועות הבא' מותרות
 שבועת שוא היוא וליכא למימר מ"
 מלרס הבא' מותרין קר שבועות הבא'
 שבועת שוא דלחוד אלמא עבד איניש ד
 היה גוזמא בלחוד קי פשיטא דמיסר
 גווי דממני' קר שבועות מותרות דה

וְלֹא לֶסֶס עוֹלֵי מִזְרִים וְלִדְעוֹתוֹ שֶׁיֵּדָא קָא מִשְׁתַּבֵּחַ
וְיִרְבּוּת מַלְאִכִּים אֵין זֶה מִשְׁבּוּחַ כָּל כָּךְ: **אֲשׁוּכִי** וְ
הִדְעָה אֲזִינוּן נִחַד דַּעֲתִים: **אֲשׁוּכִי** סִבְרָא וְדִדִּי
אֵל עַל דַּעֲתָסָא לְבַדָּסָא אֵלֶּה גַם עַל דַּעַת הַמִּקְוָה וְ
ב (אֶסְתֵּר ג) מִדְּוֵעַ אִתָּה עוֹבֵד אֵת מֵלֶכַּת הַמֶּלֶךְ

עקב. כלומר "דהוה ידע לכו דרב הונא אפילו נקמי" נגן דלמא חתרייתא הוא דפסיק הלכתא כיומיה כן ון עליה אז לאו למקס אקושטא דמילתא הוא דנענין לאי פתלא לומר פליגי הלכתא כיומיה אז לית הלכתא כיומיה אנן דאפילו בקמייאא ושמע מינה פליגי רבנן עליה שמע מינה מאי הוי עלה ת"ש דאמר רב הונא הלכה כרבי אליעזר בן יעקב וכן אמר רב אדא בר אבהו הלכה כרבי אליעזר בן יעקב: **מתני'** "נדרי הבאי אמר קונם אם לא ראיתי בדרך הנה כעול מצרים אם לא ראיתי נחש בקורת בית הכד: **גמ'** (תנא) נדרי הבאי מותרין בשבועות הבאי אסורין היכי דמי שבועות הבאי אילימא דאמר שבועה אם לא ראיתי בדרך הנה מידעם קאמר אמר אביי דאמר שבועה שראיתי אמר ליה רבא אם כן למה לי למימר ועוד דומיא דנדר קתני אלא אמר רבא באומר אסרו פירות העולם עלי שבועה אם לא ראיתי בדרך הנה כעול מצרים א"ל רבינא לרב אשי ודלמא האי

גברא קינא דשומשמני חזא ואסיק להון שמן
י היכי דנקטינ טעמא דלאו מלכא אלא הי"נ נקטינ
הוי ולא ורחין וזה נראה שהפסיק הרמב"ן ז"ל בדלותו
(בבא) דלא אי אהא בא וטוטל דלא כריי אליעזר בן יעקב דר
דאמר בבבאריהא הוי ליה תסם במתני' ומהלוקא בבבא
ראי' פירוש דר' הוה כעולי פירוש אלא אי רחמי' נאש
ועולי מנרס דעבד אריס דכי חזי אינש' טונא גוים ואמא
סין בגמרא (סא) דלא נאש גדול קאמר אלא טרוף לא ש
ין חנא דכי תלא איסור פירות נחד מהני דבר' בטל וכל
יומי מנרס דרין הוא דלא לתסור עליה דקושטא קאמר
קורא בית הכד נמי הפירות מותרין מעטמא חמיירא לא
ירות מותרין משום דאמדין ליה לדעתיה שלא לאסור את
יו נחמולא שרי אף כשהסנה כפיוא צוה אין לחלוף
זה שלא אלא ודאי אמר' שלא לאסור פירות צא לחלוף
אין דתן כשנפוט שנים תבאר (שפוטא דף טז.) גבי
נדה ולא חנא תסם כעולי מנרס משום דכה"ג לא לקי
ול הפוסק באר' דמרי גוויי דעני למיחוי דהיינו מדרי
הרות. כלומר שהפירות מותרין משום ההוא טעמא דמ
קורא בית הכד כי תלי איסור פירות ועלייהו לא משו
אין יתא שנועה לשוא לומר שראה דבר וזה היינו ממני
דרס דנגדרי שוא ליכא מלקות: ומקסי' היכי דמי שנועה
כרי' יתא שנועה לשקר. כלומר שאין לגזור או שום
מי (שפוטא דף סא): דאמר שנועה שראי'. ונראה דענינ
לחלוף גוויי דמנתי' קאי דנגדרי דלא שייא ביה גזוז
הפירות מותרות דהא אפי' לא בתמנה באיסור פירות
באמת מותרות דלא מיחא כיון דשנועה מותרת לא גוים
בשנועה כי היכי גוים נגדריס: ומקסי' ליה רבא א"ר לא
מותרות דכין דאמר גוים אלא קושטא קאמר. ועד דומיא דגדרי
תרי גוויי גופייהו ואי שנועה שראי' קאמר אי שנועה

ואמר שואל כן למה את נאמן: (ו)אדעא דרין ארבעה ולא חשיבנן
 דאיהו דא אקבורד: ודא שמשקין נז בעלמא דמי חשבינן דאקבורד חללית
 ואין וז דר מוטל ודא לדעתי שמיך אר חשבנא דר מוט מוט
 נעמי: דא אסיק שם אקבורד חובבין. והוא דר מוט ומוטל: שמש
 אקבורד מוט ציה בער דא חפצת. כדמינ (במדבר טו) ויראם את
 ומוטל שמש בער: ומוטל שמש בער:

א קבע הלכתא כ"ר"א נן יעקב דלי
י"ו רבתי. וגרסא צעיתי שאין לורך
י עליה אפשר דלא קי"ל כוומיה דידח
שחא דמקבע רב הונא הילכתא כוומיה
אפי' בקמייסא. הקך דלעיל ש"מ:
מאי הוי ענה. אי הוי הלכתא
כוומיה דר' אליעזר דהוי דרבי ורזין
ותומה: אמר לי רבא. א"כ
מתמימא דאמר שבויה שראיתי בדך
היה: למא לי למימר. דאסור
דהיינו שבויה גמורה ודאי אכלו
אמר שבויה שכלתי: ועוד דומא
דדנר קמני. שבויות (דנרי)
הבאי אסורין דמשמע דקאמר בלשון
דנר שבויה: אלא אמר רבא. דקאמר הכי
יאסרו כל פירות העולם ע"כ שבויה:
אם לא ראיין. וידא קאמר שרליתי: אמר
ליה רבינא. אחמיא אסורות ודלתא
שפיר אישכחנא לעמיה דידיה: דלמא
קינא דשומשמי. גמלות מקובלות הרבה
ראה ביחד כעולי מזרזי דאפשר:
אדעתא

עולי מצרים ושפור משתבע
א"ל

מחל דלאו כלנא אנה דבתרווייכו כל
לפנינו ב' קונס וכדצרינו נראה לי
ידיעה דיתר על כן אחלו ואי הכי היכי
והכלה כקתם אלח ודלח דאמרן:
ורם ביה סבד. נראה לי תנא תרי
נעולי מתריס וחד לא שייך ביה גזמא
למימר דרך גזמא טרוף כקורת בית
ודו שרעמי לחוד דכי אמר קונס
ן שראה עם רב דעדיד אינש דגויס
יג דודאי שקרא קאמר דלפי' גדרן
פירות נתכוון שא"כ לא היה לו לתלות
ן שהדבר ברור שלח ראה נחש כזה
לומר דכרי הנאי וזה כלומר שראה
שוא אס לא רחיתי בגל הפורע
וס שבוטע שוא דעל הגזמא קושטא
ן ביה גזמא ודלח שייך ביה גזמא
ן גזמא. מיהו צמדי דלא שייך
שבוטע שוא דלחיו לא לנאסר פירות
שבוטע דמן התם דכי האי גוונא
הנאי אי נישא דאמר אס לא ראיתי
נעמות. ולשקר לאו דוקא אלח כלומר
דסבירא לי לא לנאי' לפוס אוקימתיה
ליכא למימר שחא שבוטעו מוקמייה
קיס לה אלח לאנאי הכי קתני כש
אינש ודוקא קא משתבע ולקן משוס
ליה למימר. כלומר דאי אמרין דשייך
זיו כלומר דקשר שגדים מרדכי דנציו
מותרת דנחש כקורת בית הסד ודכוותיה
דכין

ה' דבר משינה מה ואע"ג דמתמתין מהימין קדושין דף (סא:) ואמ"ר אבו שמואל וז"ל אפי' י' אלף שנה נתנס לו לשם פרעון שישארו בידו י"א. מורה לו מורה שכתב לו מורה שגמל מה: מכתבם אם כל מלות ה' ולינת ושמינה חוץ

(א) פ"א כסס שגדרי הנה
מותרים בן שבעות הנה
מותרות וכן ג' הרמב"ם
(וכן בחוספתא פ"ב)
(ג) פ' פוס' שבעות כה.
שדה משא"כ וכו' וע"ע
כסס כט. ד"ה באומר.
(ד) חילי ז"ל דלא פכדי.
[ז' ש"ר לרב שלמה]

בחדר'ן ד"ה ת"ש וכו'
דדוה דיע לחו. כמין זה
גד'ן לקמן זו ע"א ד"ה
ולר"ה וכסכת דף ט ע"ב
במסמ' ד"ה הא לו נש"א:

שבועות הבאי אסורין.
 אסורין שבועה בשפתו
 אסור, דכח דכח אולין,
 דכשבעות לא נעין פיו
 ילכו שם (רמב"ם בשם)
 למטה לי למימר. שבועת
 אסור בהוצא קול (נדרים)

[illegible]